

derstoffer gennemgaaende blévne toldfri ved, at man har gjort de Stoffer, hvoraf de bestaa, toldfri, og det er da ogsaa det rimelige.

Melassefoder bestaar jo af en Blanding af Melasse og et eller andet Fyldestof, der er sat til. Imidlertid er Melasse toldpligtig efter de gældende Toldbestemmelser. Den fortoldes som Sirup med 1 Ø. pr. Pd., og det kan ikke gaa an der at gaa den Vej, som man ellers kunde mene var naturlig, nemlig at gøre Melasse toldfri. Den maa vedblive at være toldpligtig sammen med de øvrige Sukkerpositioner. Nu mente den ærede Ordfører for Forslagsstillerne, at det var en given Ting, at Landbruget kunde gøre Krav paa at blive fri for Told af Melassefoder. Jeg er ikke saa fuldstændig enig med den ærede Ordfører i saa Henseende. Jeg mener, at Landbruget har et billigt Krav paa i det hele taget at faa sine Foderstoffer toldfrit, for saa vidt de ikke bestaa af andre Stoffer end saadanne, der kunne gøres toldfri. Hvis man til Fodring vil bruge Stoffer, der af andre Grunde maa være toldpligtige, hvad Melasse maa være, fordi det indeholder Sukker, tror jeg, man skal have lidt Vanskelighed ved at paapege, at Landbruget har Krav paa at faa denne Vare toldfrit, naar den bruges som Foderstof. Imidlertid er det en anden Ting, at Billighed kan tale derfor. Vi ere jo vante til at stille os meget gunstig over for Landbruget, og for mit Vedkommende skal der heller ikke være noget i Vejen for at tage dette Spørgsmaal op til Overvejelse, om der ikke vilde være Grund til at søge at imødekomme Landbruget paa dette Omraade. Vanskeligheder er der imidlertid, idet man, som sagt, ikke kan gøre Melasse toldfri. Den Told, som nu svares af Melassefoderet, skulde være den, der svarede til selve Melassen. Imidlertid er dette jo vanskeligt at bestemme, fordi Melassen kan være til Stede i meget forskelligt Forhold i de forskellige Varer. I den Vare, der sælges af de danske Sukkerfabrikker, er Melassen blandet med Klid, saaledes at den hovedsagelig bestaar af halv Melasse og halv Tilsætningsstoffer. Her skulde altsaa Tolden, naar den udgør 1 Øre pr. Pd. Melasse, blive $\frac{1}{2}$ Øre pr. Pd. Melassefoder. Efter Toldloven har man imidlertid ikke Adgang til at fastsætte Tolden paa den Maade. Man kunde benytte to Bestemmelser i den. Den ene er Bestemmelsen om Blandinger, der gaar ud paa, at man fortæller Blandinger efter det Hovedstof, der giver Blandingen dens Karakter. Der-

efter skulde Melassefoderet fortoldes med 1 Øre pr. Pd. Den anden Bestemmelse er Bestemmelsen om nævnte Varer, hvorefter Tolden sættes til 10 pCt. af Værdien. Det er denne sidste Bestemmelse, Toldvæsenet har gjort gældende, i den sidste Tid i alt Fald, over for Melassefoder. Efter denne Bestemmelse bliver Tolden paa dette Foderstof ingenlunde høj. Tager man den Pris, som de danske Sukkerfabrikker, saa vidt jeg ved, tage for deres Melassefoder, er den 4,2 Øre pr. Pd., og Tolden bliver da omtrent 0,4 Øre pr. Pd. Selvfølgelig kan der fremstilles andre Melassefodervarer ved Sammenblanding af Melasse med andre Ting til en billigere Pris, og i saa Fald svare de ogsaa lavere Told. Det er givet, og det erkendte ogsaa den ærede Ordfører, at den Told, der nu staar paa Melasse, virker som en Slags Beskyttelse for Sukkerfabrikkerne. Dette er et Forhold, som man ikke paa nogen Maade kan se bort fra. Den ærede Ordfører udtalte, at Sukkerfabrikkerne ikke vare anlagte paa Melassen, men det er ikke rigtigt, det have de været anlagte paa lige fra Begyndelsen, men ikke paa at udnytte Melassen som Melassefoder. Det er først kommet til senere. Nu er Forholdet det, at de danske Sukkerfabrikker faa deres Sukkerroer fra danske Roedykere, og det er en bekendt Sag, at disse Fabrikker med Roedykerne have afsluttet Kontrakter af en saadan Beskaffenhed, at Roedykerne ere meget interesserede i, at Fabrikkerne give Udbytte. Roedykerne faa nemlig en Andel af disse, som er beregnet paa en bestemt Maade. Hvis man her vil træffe en Bestemmelse, som medfører en Forringelse for Fabrikernes Udbytte, vil det i Virkeligheden komme til at gaa ud over Roedykerne, i alt Fald for en Del, idet de ville være udsatte for at faa en ringere Pris for deres Varer, saafremt Fabrikkerne i det hele taget faa en mindre Indtægt og derved blive nødtte til at nedsætte Prisen paa Raa-materialet. Der er derfor god Grund til at fastholde den Beskyttelse, som Fabrikkerne have paa dette Omraade, og hvis vi altsaa skulle søge at imødekomme Landbrugets Ønske — og i den Henseende maa det dog bemærkes, at det kun er et Ønske fra en Del af Landbruget, thi jeg antager ikke, at de roedyrkende Egne kunne dele dette Ønske — maa vi søge at gøre det paa en saadan Maade, at vi give Sukkerfabrikkerne en Erstatning for den Indtægtsforringelse, som den fri Indførelse af Melassefoder vil forvolde. Hvorledes man skal gøre det, skal jeg ikke nu komme ind